

ДОМ УЧЕНИКА СРЕДЬИХ ШКОЛА “ЈАГОДИНА”

2011-2014

Јун, 2015.год.

ДОМ + ЈА = ДА

Често критикујемо ученике због несређених соба, због слабијег успеха у школи. Многи оду из дома, а да их довољно не упознамо и не видимо све њихове добре стране. Захваљујући домијади могли смо да се боље упознамо, да видимо какви су кад се такмиче за дом, какви су у ономе што воле и знају, какви су кад им иде или не иде, кад дају све од себе, кад су добри или најбољи. Можда и због тога Домијаде воле и васпитачи и ученици.

ФУДБАЛ

Наши шампиони изблиза

Питали смо их како се ослобађају треме и колико им је значила победа на Домијади.

Дан пре Домијаде неки су били самоуверени, а неки су се молили:

Панић Александар је врло је пристојан и фин. Његов опуштен став ван терена, сада после утакмица у коме смо видели како игра, можемо да тумачимо само као смиреност и самоувереност. Игра за младе у ФК „Јагодина“. Недавно је дао го „Црвеној Звезди“ иако игра у одбрани. Каже да је имао малу трему, али и да је био самоуверен и преузео одговорност, због

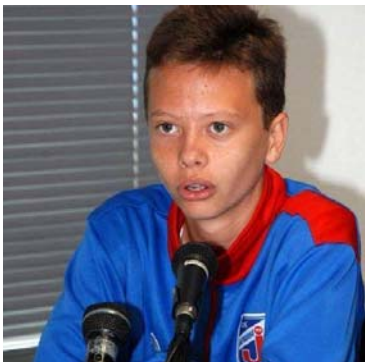
чињенице да је најстарији.

Први је пуцао пенал у полуфиналу са „Артемом“ и није много размишљао шта би било ако промаши, само се концентрисао на ударац. У финалу је било много лакше.

Никако не смемо да заборавимо да је играо болестан, што говори и о његовој великој одговорности и пожртвованости како за наш дом, а тако и за ФК „Јагодину“. И на Републичкој домијади даће све од себе да се опет радујемо.

Маленовић Стефан, један од омиљенијих ученика, увек спреман на шалу али и на извињење ако погреша – Трему сам имао мало на почетку, а кад смо повели, било је лакше. Панић је био самоуверен и пре утакмице је стално причао „Најбољи смо, победићемо“, тако да је с те стране наше прво место очекивано. Ја сам опрезнији, не волим унапред да причам ништа, тек кад се све заврши. На крају утакмице прославили смо нашом песмом „у свету постоји једно царство“. Кад је све прошло и кад сам се сетио како је било тесно на утакмици с „Артемом“, где смо победили после извођења пенала, баш ме је било страх.

Наш скромни, мирни и културни **Жељко Софронијевић** спада у најбоље фудбалере и налази се на

ширем списку кадета репрезентације Србије за коју често игра по позиву. После Домијде нам је рекао: Увек имам трему пред сваку утакмицу, али то је она позитивна трема, оно нестрпљење док не почне утакмица. Кад уђем на терен и почне утакмица, онда је све у реду.

Све победе ме радују, али ова је некако била баш посебна и много ми је драго, зато што смо успели да после више од 10 година изборимо за Дом и то ПРВО МЕСТО. Било ми је тешко што финалну утакмицу нисам играо због повреде, али моји другови су и поред тога били доминантни и лако победили и учинили и мене и све нас јако поносним”.

Најдановић Алекса: увек одмерен, озбиљан, поуздан. Трему имам само кад играм са старијима, а кад играм са својом генерацијом онда немам. Најтеже ми је све док не дам гол или неко из наше екипе. Онда сам опуштенији и лакше ми је. Ово прво место ми много значи зато што до сада нисам никад био на државном такмичењу.

Увек насмејан, заљубљен и расположен за разговор, **Максимовић Филип**, рекао нам је: „шта опет ћу бити у ДомИНу?”. „Да, али сад због ПРВОГ места на Домијади”, „А може, може”.

Трема?

Дуго играм и навикао сам на публику, па је све мање имам. Атмосфера на Домијади је била феноменална. До финала, хала „Јаса” је била празна, јер изгледа нико није очекивао да ћемо доћи до финалне утакмице, а онда је уследио један леп и незаборавни догађај. Имали смо

домаћи терен, публику из интерната и лепо расположење у екипи. Нас осморица смо добили поверење воспитача да представљамо Дом, које смо на крају и оправдали. Ишли смо с циљем да освојимо прво место и успели смо. Идемо на Републичку домијаду у Апатин и надамо се успеху и тамо. За успех је потребан велики рад и оптимизам, а ми то имамо.

Надам се да ћу и после Републичке дати интервју 😊😊😊.

foto: S. Aleksić

Немања Илић - тих и повучен ван терена, али кад изађе на терен то је друга прича. Нема трему, јер већ 6 година тренира - две за „Раднички“ из Свилајнца и 4 за „Јагодину“. Ово прво место му пуно значи, јер је срећан због свих другова из Дома, то доживљава као колективни успех, а кад игра за „Јагодину“, тад се радује само због себе.

Стефи је за њега додао да је екстра, да је техничар, да на терену добро размишља, да је јак као стена. Да су то биле чињенице показује и његова смелост да после Панића и Стефија и он преузме одговорност у извођењу пенала и постигне трећи, победнички гол.

СИМОНОВИЋ НИКОЛА -

Нисам имао трему, јер тренирам фудбал 8 година и имам толико утакмица иза себе да сам навикао да такав притисак носим. Једино имам трему од „Звезде“, од самог њеног имена, јер тај клуб много волим.

Био сам пресрећан кад смо победили, сви из дома су ми честитали. Надам се да ћемо и у Апатину освојити неко место.

Ипак, у полуфиналу кад су извођени пенали није ми било свеједно. Студент који нам је помагао око одбојке ми је пришао и рекао: „Ти знаш да браниш, опусти се, чекај. Немој да се бацаш напамет.“ - те његове речи су ми дале самопоуздање, јер су сви очекивали од мене да одбраним бар неки пенал. Код првог пенала изабрао сам десну страну, играч из „Артема“ је пуцао у десно и био је то предиван осећај, кад сам одбранио. Онда је Панић дао први го за нас па је било лакше. Код другог пенала изабрао сам леву страну; погодио сам, али био је јачи шут и лопта се одбила од моје руке у гол.

О свом пожртвовању Симон, нам је испричао једну анегдоту са тренинга: Дошло је 10 људи из првог тима да нас гледа, играли смо „Шкодску“ - било је нас шесторица голмана. Ја сам све бранио и чуо како они причају: “Овај мали уме да брани”. Био сам толико срећан и занесен да сам код следећег ударца тако скочио да сам видео све звезде: „ударо сам главом у стативу“, али го нисам примио.

САВИЋ ЖЕЉКО - по обичају није био расположен за причу; рекао нам је само да никад нема трему кад игра фудбал и да се после победе осећао фантастично.

Зашто су победили, види се из одлика које их красе и то сваког појединачно, и које тек заједно чине предуслов да би и као тим били успешни. На Златибору им желимо да се лепо проведу и да дају свој максимум.

ИЗ УГЛА ВАСПИТАЧА ВЛАДАН НОВАКОВИЋ

На питање како се одлучио БАШ за овај тим, васпитач Влада нам је рекао:

„Наша идеја, шефа васпитне службе Данета и мене, била је да спојимо искуство и младост. Одлучили смо се за оне старије ученике који су се на досадашњим домијадама показали најбоље. Они су стуб екипе. Екипу смо допунили млађим играчима, који ће лакше уз њих да стасају како би увек имали увек квалитетну екипу и како се не би осетила „смена генерација“ тј. одлазак старијих ученика из Дома. Одлучујући критеријуми при избору су били: да ученици буду ТИМСКИ ИГРАЧИ, да су ФЕР ПЛЕЈ, да ОСЕЋАЈУ ПРИПАДНОСТ ДОМУ и да ће на најлепши начин да представе и себе и дом.

Тако смо се за Панића одлучили због ИСКУСТВА, ЧВРСТИНЕ, ОДГОВОРНОСТИ и САМОППОУЗДАЊА, за МАКСУ због БОРБЕНОСТИ и АГРЕСИВНОСТИ. ИЛИЋ се од прве године доказао као играч који уноси мир у екипу, доприноси хомогености екипе и није прзница, за СОФРОНИЈЕВИЋА, МАЛЕНОВИЋА и САВИЋА због КРЕАТИВНОСТИ и ЛУЦИДНОСТИ, за НАЈДАНОВИЋА због претпоставке да може да се уклопи у екипу. СИМОНОВИЋА нам је препоручио штаб фудбалског клуба „Јагодина“, са којим смо се консултовали такође и за остале играче.

Морам да напоменем да ми у Дому имамо квантитет, па је нормално да је из тога произишао квалитет. Имали смо и више од ове осморице који су могли да нас представљају на Домијади. Много младих фудбалера свакога дана иде на тренинг, а кад се нешто вежба, мора да се постигне и успех, за разлику од кошарке и одбојке где је био проблем, малтене саставити екипу.

Још један важан фактор за избор чланова екипе био је и УСПЕХ У ШКОЛИ. Ко нема добар успех, не може да представља Дом на Домијадама.

Оно што је за нас важно је да се очекује изградња спортског терена за кошарку и фудбал па ће то у многоне повећати могућност да и друге секције остваре овакав успех или бар да се наши ученици у што већем броју баве спортом, макар рекреативно.

АНКЕТА - ШТА ЈЕ ЉУБАВ и шта је чини?

Љубав је једна врста болести, ко је није боловао не зна шта је чини - Ивона Гојковић

Велика срећа - Катарина Ивановић

Пре свега унутрашња лепота - Александра Милановић

Љубав чине две будале и 100 проблема - Катарина Димитријевић

Највише женско поверење - Јелена Стојановић

Чине је баба и деда који се воле - Тамара Миљковић

Љубав кад неког волиш и неко тебе - Дијана Милутиновић

Љубав чини неисквареност - Сашка Никодијевић

Љубав чине шарени лептирићи у стомаку - Марија Радосављевић

Љубав је јака, емотивна веза, између две особе. Са том особом смо у лепим и топлим односима - Урош Вучковић

Чини је посвећеност и обострано поверење - Стојан Павловић

Не постоји осећање о којем је више написано, речено, отпевано, а опет, она је највећа тајна, неухватљива увек другачија. Љубав покреће свет и понекад делује као да све што се догађа има везе са њом. - Никола Симоновић

Љубав чине две ствари: милка чоколада са лешником и јагодом - Слађан Ђокић

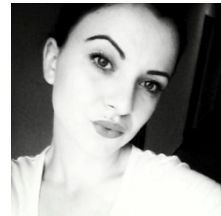
Љубав је сачињена од емоција малих крилатих рајских створења која су прогнана у подземни свет.

Дакле, туга, бол, сузе и помало зноја у зависности од нивоа везе - Немања Маринковић

Љубав чине мале и велике ствари - Никола Челић

Љубав је проширење сопствених граница у смислу већег разумевања и саосећања, праштања. Слобода .. Да, ширење сопствених граница захтева свестан напор (као и све добре навике), Јаку вољу, посвећеност, самопревазилаженост старих шаблона, да је заправо и једна врста духовног развоја. - Јелена Милошевић

Љубав, хм па шта је то уопште? - Душан Миленковић

Сашка Никодијевић

МИСАО: Кад се следећи пут будете осећали мало нелагодно због притиска у свом животу, сетите се да без притиска за нема ни дијаманата. Притисак је део успеха. ~ Ерик Томаш

МИСАО: Постоји мала разлика међу људима, али та мала разлика чини велику разлику. Мала разлика је у ставу. Велика разлика је у томе да ли је позитиван или негативан. ~ Клемент Стон

СТРЕЉАШТВО

СТОЈАН ПАВЛОВИЋ - је био расположен и о свом дебију на Домијади и великом успеху је написао:

„Тог јутра био сам нервознији него икад.

Тог јутра је било моје прво такмичење у животу.

Нисам имао велику наду у то да ћу постати један од прва три најбоља стрелца региона.

Тог јутра сам имао борбу са својим страхом.

Тог јутра сви су ме бодрили и имали наду у мене.

Екипа Свилајнца ми је додала још већу напетост, јер су ми се подсмевали и мислили да ја нисам физички спреман за овако нешто...

Ја сам пуцао међу првих десет такмичара и од када сам

стао на своје место мој највећи страх је почео полако да се губи и ја сам имао све већу и већу веру у себе.

Имао сам тежак задатак јер сам представљао свој дом на том такмичењу и желео сам да га представим што је боље могуће.

Тај страх се на крају изгубио и резултат тог страха, који ми је у ствари дао снагу, је ПРВО место.

Моје прво злато и надам се не и последње.“

Зоран Зивлак - бициклом свуда по свету

Недавно смо били домаћини рођеном Новосађанину грађанину света, у правом смислу, Зорану Зивлаку.

Овај бициклиста, тријатлонац, маратонац, ентузиаста и заљубљеник у авантуру био је гост нашег дома на пропутовању ка Азербејџану и престоници Бакуу у коме ће се у току овог лета одржати

прве европске спортске игре попут оних у Африци или Азији.

Зоран је особа која има много пријатеља широм наше планете са којима је у сталном контакту те тако путује и остварује своје снове а они свакодневно постају јавна са сваким пређеним километром на својој бицикли којом је како каже прешао до сада око 300 000 километара. Боравио је на свим континентима. Био је на олимпијским играма које су се оджале у Кини 2012.год. У вечери његовог гостовања у дому, љубазношћу студената дома приказан је филм који је на свом путовању снимео сам Зоран: - Путовање земљама јужне Америке.

Филм је изазвао интересовање гледалаца (њих око 30) и аплауз на крају пројекције. Тема је била крајње занимљива и после

живописне пројекције са аутором неколицина гледалаца разговарала на тему путовања, здравог живота али и финансијских могућности и начина на које овај бициклиста успева да оствари своје жеље и мотиве. На крају вечери домаћин се захвалио

свим присутнима и Зорану Зивлаку на овако лепој вечери и пожелео му срећан пут.

Васпитач Станимировић Горан

Више информација можете наћи на његовој ФБ страници

СПОРТСКА ДОМИЈАДА У РЕКОВЦУ

СТОНИ ТЕНИС

Дана 26.04. одржана је спортска Домијада у Рековцу. Ученици су се такмичили у стоном тенису, одбојци и шаху. Ученици су као и увек били вољни да путују, да се друже и наравно да такмиче и победе.

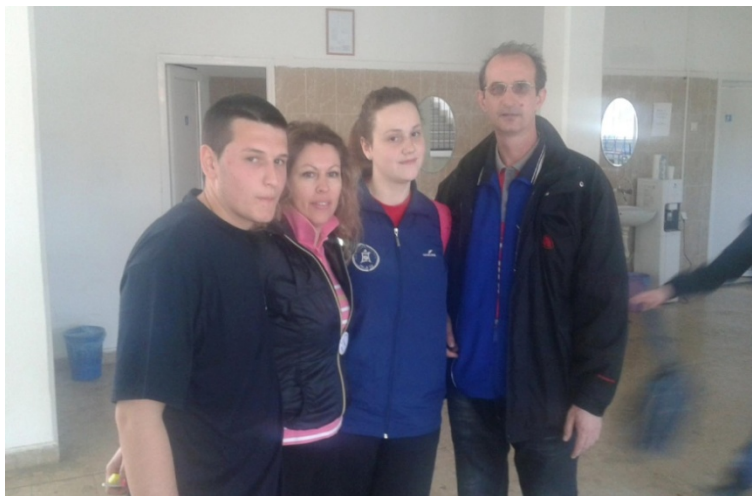
После почетног ентузијазма затекла нас је једна непријатност на самом почетку такмичења. Наша стонотениска нада Србуљевић Ивана разочарано је прокоментарисала : „Професорка,

погледајте мрежицу, виша је отприлике 1,5цм!" Стручни тим на челу са вођом тима Ненадом Костићем Колетом резигнирано је потврдио ову Иванину констатацију. "Е, зар је могуће, опет проблем као и прошле године", прокоментарисала је Ирена. Но, није нам преостало ништа друго, већ да регуларно пријавимо недостатак. Прво смо пријавили регуларном судији, а потом и такмичарској комисији. Кренула је потрага за новом мрежицом која је по стонотениским правилима и стандардима. Стигла је нова мрежица, али ни она на жалост није била „права“. У међувремену такмичење је почело. Морали смо да делимо „заједничку судбину“. Одлука такмичарске комисије је да нема мрежице и да ће се такмичење наставити у „постојећим условима“. Баш пред почетак Иваниног меча колега Аца из Свилајнца и наш Коле комбинацијом технике и силе подесили су мрежицу на мало нижи ниво.

Такмичење је почело. Наставак како се само пожелети може. Низале су се победа за победом, до 1. места. Са осмехом победе на уснама Ивана је самоуверено и очекивано изјавила „Прва сам“. Стизале су честитке са свих страна. Женска екипа је такође захваљујући пожртвовању Сузана Миленковић и Кристине Милић освојила прво место. Нешто напетије било је у мушкој конкуренцији. Вељко, Стефан, Лазар и Јован били су сложни, борбени, али на жалост не и довољно јаки да освоје прво место (екипно).

Васпитачица

Ирена Митреканић

Контраст

Пружи ми руку, и крени са мном. Провешћу те кроз свет неизмерне среће и непознате туге. Дозволићу ти да видиш и схватиш све моје аномалије. Научићу те да играш у ритму мог срца, не би ли га схватила. Можда јесте помало чудно то што ти не причам да сам савршен, добар и срећан. Нисам. Или можда само хоћу да те наведем да тако мислиш.

Шта ако си некако баш ти закрпа за све моје рупе, шта ако си ти постава моје душе? Шта ако се потпуно савршено уклопимо иако си ти мој контраст? Шта ако... Шта ако смо толико слични да се разликујемо? Да ли си икада мислила о томе колико супротан пол може бити сличан теби. Ја јесам, баш кад сам тебе срео. Добро, не одмах, дао сам себи времена да размислим о осећањима, и да будем потпуно сигуран шта желим од тебе, од нас. Ако ми уопште и постојимо. Шта ако никад не будемо постојали? Дозволи ми да пробам да будем другачији, а исти. Дозволи ми да се стопим са тобом. Дозволи својој души да упозна моју и покуша да је прихвати и схвати. Тешко је, знам. Знам и да је чудно што овако говорим. Не знам, можда сам само луд, можда само заљубљен, а можда и обоје.

Шта мислиш о томе да заједно откријемо? Да заборавимо и на разлике и на сличности и изнова се упознамо. Откуд знаш, можда се заљубиш на први поглед, на прву мисао. Ја хоћу, сигурно. Више ми ништа не може променити мишљење. Одавно сам престао да будем мали, сад схватам себе, колико-толико. Барем схватам шта осећам. Још само кад бих научио да будем храбар, па да урадим оно што желим. Или боље не. Не знам, ти вероватно знаш, али ми нећеш рећи. Е, моја разлико.

Киша пада

Погледају су возови отишли са герона
на њима беше и поглед њанега,
а киша га да.

Људи промолече него крветима,
поглед њи војник у рату страда,
а киша га да.

Без број и гледави попуљене,
неможе седисати од ограда,
а киша га да.

Човек се пита за гледају да њу,
дали му је душа још увек млада,
а киша га да.

Један другог, у нетреледном изу,
стоје хероји нашега града.

а киша га да.

Улице су иму геране цви,
они им се не виде од суза и јада,
а киша га да.

Грми уртици хиљада метана,
грн-се геому савшеог рата,
а киша га да.

Драгана у над гробовима о-ва,
незна суза хуму натага,
а киша га да.

Сви су са-даци у земљу спуштени,
гробари су умрли од тешког рада,
а киша га да...

Немања Маринковић

АНКЕТА - Колико је трајао СТОГОДИШЊИ РАТ?

Катарина 401 - Није 100 година, нешто мање

Милица 404 - 100 година

Тамара 404 - 116 година

Александра 406 - 100 година

Јована 407 - 116 година, ваљда

Сашка 407 - 100 година

Софија 407 - 100 година

Дијана 411 - 100 година

Ружица 415 - 25 година

Кристина 414 - Све док су се били

Марија Алексић - 100 година

Драгана Цветковић - 100 година, мада је трајао и више од 100 година

Немања Маринковић - 300 година

Стојан - 116 година. 16 година преговори и 100 година рат.

Стогодишњи рат (1337—1453) представља серију конфликта између Енглеске и Француске. Рат се углавном водио у Француској и имао је карактер и француског грађанског рата и међународног рата.

Рат је историјски значајан по увођењу нових оружја и нових тактика.

Тај рат се сматра једним од најзначајнијих у средњовековној историји.

АНКЕТА - КАКО СЕ звала ЖЕНА ХАЈДУК ВЕЉКА?

Катарина 401 - Кучук Стана

Милица 404 - Јелица

Тамара 404 - Прва Марија, друга Стана

Александра 406 - Чучук Стана

Сашка 407 - Маријана или Марија

Ружица 415 - Јефимија

Кристина 414 - Звала се Вељкова жена
Хајдучица

Немања 211 - Чучук Стана

Душан Цветковић - Катарина

Стојан - Катарина

Ана 413 - прва се звала Марија, друга Стана

Миљан Реш - Стојадинка

Урош Илић - Можда Јованка

Хајдук Вељко Петровић је један од најпознатијих српских јунака из Првог српског устанка. Због свог понашања брзо је постао популаран и омиљен међу српским народом. Девојке су га волеле и маштале о њему, а он је сву своју љубав поклонио Чучук Стани, својој другој жени,

Било је то 1809. године, мада неки списи, упућују на 1812. и њен (судбоносни) сусрет с Хајдук-Вељком. Предање вели да је петнаестогодишње девојче дојездило у Пореч у потрази за онима који су, под изговором да сакупљају порез за устанак, опљачкали кућу њеног оца Радована на обронцима Дели-Јована. И без икаквог страха, онако како је учио отац који је, будући још без мушког потомка, све три кћери одевао у мушку одећу, тражила пљачкаше. Епска прича каже да је пришла најхрабријем и најмушичавијем од свих Карађорђевих устаника и прекорно га запитала: „Зар твоји момци не знају Турке убијати него девојачке дарове красти?“ Најбољи мегданџија свога времена за тренутак је у неверици зурио у дрског омаленог госта (чучук је на турском мали, крхак), онда му се брк подигао у осмех и наредио је својим момцима да донесу опљачкано. Потом је, додаје прича ако не лаже, и сам даровао лепо црнпурасто девојче уз речи: „Сад сам те ја даровао, сад си моја!“ Живели су заједно кратко, до 1813. кад је Вељко погинуо.

О његовој храбрости сви су знали и често су понављали његове речи: "Главу дајем, Крајину не дајем!". Хајдук Вељко је био и остао један од највећих српских јунака.

Катарина Димитријевић

О гојазности

Ћелије масног ткива код деце су још неразвијене, и оне се умножавају. Један од разлога зашто долази до гојазности код деце је и због овог механизма умножавања ћелија због повећане потребе складиштења масти. Деца која много једу стварају огромну количину масти и потреба за складиштењем је велика. Дечије тело се постара да се те масне ћелије умноже и касније, у животу број масних ћелија остане исти. Због тога је веома битно да своје тело негујемо у младости, јер ће нам оно све то касније "вратити". Деца која су у периоду развоја била мршава, у главном касније неће бити гојазна, напротив, деца која су била дебелишката у раном детињству, скоро у 80% случајева имају проблем да одрже идеалну тежину када одрасту. Ако се не побринете за своје масне ћелије, гојазна деца су унапред осуђена да у каснијем животу имају бројне здравствене проблеме (висок притисак, шећерна болест, болест срца, крвних судова...), а при том и краћи животни век.

Зато, ако желите идеалну тежину, за почетак се трудите да имате 3 оброка и избегавате следеће ствари: бели шећер, жути шећер, грицкалице, поготово слаткише, кечап који толико волимо, пецива, посне колаче, кафу и чај са додатним шећером, сокове (воћни такође), посебно дијет пића... Веровали или не дијет кола је изазивач број 1. шећерне болести у Америци у дечијем узрасту.

Избор текста : Јелена Милошевић

Наш нови УСПЕХ

Ивана Србуљевић је освојила ДРУГО место на Хемијади у Дому ученика средњих школа "Крагујевац".

Само да подсетимо: Помоћ из хемије и математике васпитачица Тамара Панић редовно пружа свим ученицима који имају жељу да попправе оцене или напредују у тим областима.

ПОХВАЛА за ПОШТЕНО и МОРАЛНО ПОНАШАЊЕ - СТЕФАН РАДИСАВЉЕВИЋ

ПОНОСНИ СМО НА НАШЕ УЧЕНИКЕ : Они су ОПЕТ дали крв.

Поздрављамо и оне који су хтели, али из оправданих разлога нису могли!

ОписУЖИМИ,ЗДРАВИ,ЖАБИ

НИКОЛИЋ АЛЕКСАНДАР 100 ДРАГУТИНОВИЋ НИКОЛА 100 ПЕТРОНИЈЕВИЋ ТАДИЈА 202
ХАЦИЋ ЂОРЂЕ 202 ЈЕРЕМИЋ НЕМАЊА 203 АРСИЋ МИКИЦА 204 СТОЈАДИНОВИЋ
МИЛОШ 204 МИЛОШЕВИЋ ТАЊА 301 ЦВЕТКОВИЋ ДРАГАНА 307

ОМИЉЕНЕ МАТУРАНТКИЊЕ

1. Емилија
Ема Аћимовић
2. Кристина
Малешевић
3. Јелена
Ђорђевић

ОМИЉЕНИ МАТУРАНТИ

1. Панић Александар

2. Антић Немања
3. Јевтић Никола

Када чујем слово А,
одмах помислим на једну
девојку,
дуге косе са нежним рукама
као свила.
Када чујем браон,
одмах се сетим њених очију,

онако ситних које ме гледају
и желе нешто да ми кажу,
али брину се да је то погрешно
шта ми желе рећи.

Када ми каже ВОЛИМ ТЕ,
одмах заборавим на све проблеме,
које имам у животу.
Када год сам тужан
она је ту да ме орасположи.
Када ме загрли, осећам
како ми струји крв у венама.
Желим је !
Јер је она једина коју волим,
Највише на свету!

Реш Миљан

ОД „А“ ДО „Ш“

Милица Думитровић

А- Антић, јер се
Невена тим аутобусом
враћа кући.
Б- Болест, не бира
где удара.

В- Висина, јер је Ивани важна.
Г- Галаксија, јер се огледа у његовим очима.
Д- Дундић, јер најбоље свира гитару у дому.
Ђ- Ђачка књижица.
Е- Екватор, дели Земљу на две полулопте.

Ж- Жана, јер ми помаже око писменог задатка.
 З- Зека, зато сто ме пита шта ми је и када ми није ништа.
 И- Ивана, лудача коју највише волим.
 Ј- Јевта, најзанимљивији матурант у дому.
 К- Катарина, јер се тако зове моја сестра.
 Л- Лав, јер је то моји хороскопски знак.
 Љ- Љубоје, зато сто се тако презива моја другарица.
 М- Математика- моја ноћна мора.
 Н- Невена, моја другарица из клупе.
 Њ- Њујорк, град у САД-у.
 О- Огледало, кажу да сам нарцис.
 П- Пунолетна, јер то нисам ја.

Р- Родитељски састанак, бал вампира. (емотикон грин)
 С- Софија, зато што је увек ту за мене.
 Т- Тамара, зато што никада није ту када треба.
 Ћ- Ћилим, на њуму је летео Аладин.
 У- Учење, најбоље време за спавање.
 Ф- Фластер, то је селотејп који је завршио медицинки факултет.
 Х- Херба фаст, за две недеље изгубите 14 дана.
 Ц- Цветак, зато што Симић тако каже.
 Ч- Чоканчићем ћу те, чоканчићем ћеш ме.
 Џ- Џељана, "ће изгинемо у воду".
 Ш- Шпашио шам те мишу мави.

Године

Прошао је још један минут
 Неприметно, као да га није ни било
 Казаљке ће одбројати још један сат
 Миловаће часовник кружећи по њему
 А онда ће доћи и смирај овог дана
 Неко ће отићи у постељу срећан
 Јер је удахнуо сваку секунду
 Још једна година ће се оцртати на лицу
 Оне трчећим кораком пролазе поред нас
 А ми стојимо...
 Оне пролазе, беже и одлазе
 Не можемо их стићи, ма колико то желели.
 Када нам се учини да су далеко
 И да никада више нећемо осетит њихов додир
 Оне нам пошаљу ветар
 Који нам шапатом каже
 Да ниједна од њих поново неће ушетати у наш живот
 Али да њихов траг у нашим срцима не бледи...
 Оне ходају ка сећању
 Не одлазе у заборав,
 али И оне које посете заборав
 не остају његови вечити гости.
 Често пожелимо да неке од њих остану поред нас
 Да не побегну у сећање или заборав
 Али оне не чују жеље наше душе
 Која говори тихим гласом
 нежнијим
 И од маслачка.

А када нас године напусте
 И крену својим путем
 попут реке која хрли ка свом мору
 Сећања нас позову у свој топли загрљај
 рекавши да нас она неће напустити.
 Године су као возови, али оне не касне
 увек долазе И одлазе у исто време.
 Док ми стојимо на станици
 исприћамо их И дочекујемо
 Надајући се да ће свака од њих
 доћи са вагонима пуним лепих тренутака.

Жана Мариана Трокић

МИСАО: Кад се следећи пут будете осећали мало нелагодно због притиска у свом животу, сетите се да без притиска за нема ни дијаманата. Притисак је део успеха. ~ Ерик Томаш

МИСАО: Постоји мала разлика међу људима, али та мала разлика чини велику разлику. Мала разлика је у ставу. Велика разлика је у томе да ли је позитиван или негативан. ~ Клемент Стон

Polovina ljudi pogrešno odgovori

$$6-1 \times 0 + 2:2 = ?$$

Koji je vaš odgovor

У свету постоји

У њему цар

и једно царство

ује другарство

Тања Тањица Милошевић

Превазишла саму себе, оборила лични рекорд

Тања нам је у занимљивом тексту детаљно описала своје припреме и наступ и ако пажљиво читате управо у њеном тексту ћете наћи све потребне чиниоце који воде до успеха. Успех никако није ствар случајности, већ резултат одређених активности:

„Моја домијада“ је почела недељу дана пре званичне домијаде, када је требало да пуцам и испуним очекивања многих и останем на нивоу прошле године. На републичкој сам

освојила 3. место појединачно, као и 2. место екипно и имала 171 поен, што морам напоменути да је велики успех, како за мене, тако и за моју породицу и пријатеље.

Кажем „моја домијада“, јер сам од дана када је су домци ишли на домијаду у Рековац схватила да је остало још веома мало времена до дана када се ја такмичим, када морам да покажем шта сам научила за ове три године колико тренирам. **(ВЕЛИКИ РАД- тренинг)**

Од тог четвртка сам почела по цео дан да мислим о такмичењу које предстоји, своје другарице бих сваког дана питала: „Шта мислиш, како ћу да пуцам?“. Једна по једна су ми одговарале: „Мислим да ћеш да разбијеш!“. Наравно, то је много помогло мом самопоуздању, које је, морам признати, сваким даном бивало све мање. Јој, кад се само сетим дана непосредно пре такмичења, тада сам упала у неко стање које нико није разумео, била сам опседнута својим задатком и тиме да сам завршна година и да више нећу имати шансе за такмичењем.

Конечно је дошао тај четвртак, мој дан истине! Тај четвртак ми је почео сасвим другачије и горе но што сам очекивала. Могу рећи да ми је све почело наопако од самог јутра, на пример: Драгана из 307 ми је домску тренерку испрскала јогуртом, у трпезарији сам угазила у неко јаје које је вероватно неке испало, отишла сам до „Алфе“, а баш тог дана је био попис, па сам затим отишла до Махи-ја и ни тамо нисам нашла оно што сам тражила. Питала сам се „Да ли има горе од овог?!“. Хахаха, сад видим да уствари и није толико лоше, чак је смешно. Тад сам рекла „Схватићу ово као срећу.“ **(ОПТИМИЗАМ и ВЕДАР ДУХ)** Можда и јесте била срећа.

До стрељане смо се возили са другарима из Свилајнца, који су били пријатељски настројени према нама и наравно, овом приликом им се захваљујем. **(ЋЕР ПЛЕЈ)**.

У аутобусу сам све време осећала неки притисак и лептириће у стомаку који уопште нису били пријатни, јер су у мени изазивали још већу трему. Да додам још да сам дан пре такмичења питала тренера Рашу шта је добро да се једе пре такмичења, што казује да сам и о најмањим ситницама мислила тих дана. По његовом савету, непосредно пре такмичења сам појела банану и вероватно је мало и она допринела мом успеху. Пре такмичења сам приметила да нисам једина која има трему, да нико није равнодушан, па сам покушала да другаре мало опустим, иако сам и ја сама „умирала изнутра“.

Неколико пута сам излазила из стрељане како би узимала свеж ваздух и била сама. **(КОНЦЕНТРАЦИЈА и ОПУШТАЊЕ)**.

Баш пре такмичења сам ушла у канцеларију где су биле медаље и где је седела васпитачица Ирена. У себи сам мислила: „једна мора да буде моја!“ **(ВИЗУЕЛИЗАЦИЈА)**. Тад ми је васпитачица рекла да не сумња у мене и да верује да ће она златна бити моја. То је био леп гест од ње, а мени је било лепо кад знам да верују у мене **(ПОДРШКА ЉУДИ ИЗ ТИМА)**. Када је дошао ред на мене да пуцам почела сам

да држим и кад ми је професорка Тамара пришла толико ми се задрхтале руке да сам неколико дијабола просула по поду. Само ми је рекла: „Тања, смири се! Шта ти је? Не пуцаш први пут, полако!“, кад се такмичење завршило сазнала сам да је васпитачица Тамара мислила да нећу баш добро да пуцам.. Хаххаха, сад ми је све то већ смешно! Док сам пуцала мислила сам на време, да ми не истекне 45 минута а да не испуцам 20 дијабола за оцену и неколико пробних. Ниједну дијаболу нисам хтела да испалим док не будем сигурна да сам добро нанишанила, што је и разлог што сам остала задња да пуцам. **(МИСЛИТИ САМО НА СЛЕДЕЋИ КОРАК; ДИЈАБОЛА ПО ДИЈАБОЛА)**. Али се исплатило јер сам овог пута пуцала најбоље од кад тренирам (174 круга), превазишла сам саму себе, оборила лични рекорд.

И сада кад би ме питали како сам се изборила с тремом, рекла бих само да немам појма, да је трема увек уз мене и колико год да се борим, увек ће на такмичењима бити ту, што можда и није толико лоше, јер је можда то баш она позитивна трема која не одмаже, можда само помаже мојој концентracији. **(ПРИХВАТИТИ ТРЕМУ конентари редакције ДомИНа)**

Елем, онај златни „круг“, како сам причала припао је мени. Испунила сам један свој сан, медаља око мог врата, и то „златна“!

ПОУЧНА ПРИЧА КОЈА ЋЕ НАМ РЕЋИ НЕШТО И О НАМА

Приликом реновирања једне јапанске дрвене куће, један грађевински радник је при поправци оронулог зида приметио малог гуштера заглављеног. Гуштер је био жив, међутим један мањи ексер прошао му је кроз ногу и он је ту тако висио непомичан.

Било му је жао гуштера, али истовремено је био и радознао. Будући да је ексер зарђао очито је било да ту стоји већ дуже време.

„Како се ово могло догодити?“ – питао се радник.

„У мараку, без помјерања, без хране, то је нешто потпуно невјеројатно и нема никаквог смисла.

Вођен знатижељом одмах је престао са радом и почео пажљиво посматрати тог несретног гуштера. Хтео се уверити у то шта он ради и како преживљава.

(Застаните мало и размислите, како је то могуће.)

И онда, изненада се појави неки други гуштер који је на његово чудо носио храну у устима. Човјек је остао потпуно затечен оним што је видио. Испоставило се да је тај други гуштер све вријеме бринуо о овом свом заглављеном гуштеру и то цијело вријеме. То је за радника био савршен примјер љубави у природи.

„Ово је чудо.“ – помислио је.

Поучен овим примјером животне љубави можемо закључити :

„Никада не напуштајте људе које волите и до којих вам је стало без обзира у каквом стању били и који животни терет на леђима носили.“

Већини нас није пало на памет овакво решење, а тако је једноставно. Зашто? Можда зато што смо се забрињавајуће отуђили и заборавили да се „ЧОВЕК НА ЧОВЕКА ОСЛАЊА“.

НЕМАЊА МАРИНКОВИЋ

Да будем искрен, домијада ми није ни мало лако дошла ове године, јер је притисак који сам осећао био већи него претходних година, јер смо решено ишли на победу. Добро смо знали кога чекамо, јер су екипе биле већ добро познате од ранијих година. Неке ствари се једноставно не мењају.

Ако ме је неко од супарничких стрелаца мучио, то је био Стефан Јевтић кога смо сви добро знали, и плашили га се јер је одличан стрелац. Понекад сам домијаду упоређивао са двобојем, и вероватно сам баш због тога у све то ушао са великом жељом да освојимо прво место, што смо и урадили касније.

У тренирање смо заиста уложили много времена и труда, али се непосредно пред домијаду једноставно чинило да резултата нема јер је све почела да нас стиже трема и страх, па смо сви били невероватно слаби. Једно време се професорка Тамара чак двоумила да ли би ја требало да будем у екипи, али је ваљда због неке интуиције решила да ја ипак будем члан екипе. Једноставно сам морао да оправдам то поверење.

На дан домијаде једноставно нисам желео да осећам ништа налик на трему. Решено сам иступио, заузео став, и нанишанио само са једним циљем. Центром. Искрено, мислио сам да ћу ја бити најгори од наших стрелаца, али истовремено нисам смео то себи да дозволим.

Када сам завршио гађање, не знам ни како сам успевао да стојим на ногама, јер сам тек тад схватио колико треме уствари имам. Не знам како сам издржао да не поједем сопствене прсте до дочека резултата, али знам да када је тренер Раша окачио резултате на табли, једноставно није постојао срећнији човек од мене, осим можда Катарине. Стрељаном се заорила песма: „Помисли на нас, помисли на сутра...“

АЛЕКСАНДАР МИЛУТИНОВИЋ

Уочи такмичења имао сам трему јер се осећао притисак на мушку екипу да се пласира на републичку домијаду после неколико година. Увек нам је то прво место бежало за по који круг. Видели смо шансу, јер је екипа Свилајнца као најјача противничка екипа била спречена да тренира, зато што су им прошлогодишње поплаве уништиле стрељану па смо ми од свих екипа најдуже тренирали. Трему сам покушао да неутралишем тако што сам се концентрисао само да остварим што бољи резултат и нисам мислио ни на шта друго. Срећан сам због пласмана и трудимо се да што боље представити наш дом.

Иначе ја играм и фудбал, али за разлику од њега у стрељаштву не може нико да ме испровоцира због грубе игре; ово је много мирнији спорт.. Ово је спорт где све зависи од мене. Стрељаштво ми се учинило занимљивим и због тога што волим лов.

То што је стрељана удаљена од дома уопште није проблем, јер тих пола сата пешачења проведемо у друштву у причи и шали, тако да они који можда због тога нису кренули да тренирају овај спорт, не треба да брину, лакше је него што мисле, а колико се труде толико ће бити успешни.

УРОШ ВУЧКОВИЋ

Тог јутра је све било супер и био сам веома узбуђен. Све било је лепо док нисмо дошли у стрељану, онда је наступила велика трема, али је на крају све испало како треба и сви смо били задовољни и пресрећни. Да није било професорке Тамаре питање је да ли бих уопште добро пуцао. Засмејавала ме је на разне начине и пре и за време гађања. Једна од смешних ствари било је то што сам попио 4-5 флашица воде колико сам се презнојавао. Неца је такође био много срећан да је урлао испред стрељане, грлио, љубио, а најжешћа фора је била на крају кад смо се са Свилајнчанима, заклетним непријатељима у стрељаштву, враћали истим бусом у дом на ручак. Док смо ми певали, они су били нерасположени и изједали су се од муке.

Катарина Димитријевић -

Моја домијада је била крајње необична, вероватно зато што смо сви били невероватно спремни за победу. Мало је рећи да смо једва чекали да домијада дође како бисмо могли да покажемо све за шта смо се спремали. Добро смо знали ко и шта нас чека, јер смо познавали скоро све такмичаре, и нико нас није плашио, па је победа наше екипе била неминовна.

Кад је дошла домијада, сви смо били помало нервозни, највише због тога што је до стрељане требало да идемо Свилајначким аутобусом, а они су нам највећи ривали. Било

је и мало провокација између наше и њихове мушке екипе, због чега сам се највише ја изнервирала. На линији нисам желела да мислим ни о чему осим о нишану и кажипрсту десне руке. Трема је мало и учинила своје, али кад су резултати стигли, нисмо могли да задржимо налет среће и сви смо запевали "Време је за бебе".

ЈЕЛЕНА ЛАЗАРЕВИЋ

Одбројавање је кренуло. Ишли смо на последње припреме пред Домијаду и жељно је очекивали. Узбуђење је расло из дана у дан, још већа жеља за победом је постојала у нама матурантима којима би то била последња Домијада. Вече пред Домијаду професорка Тамара нам је поделила тренерке и мајице и тада се у свима створила додатна трема која нас је држала уочи такмичења. Противничке екипе су нам већ биле познате од ранијих година (Баук за мушку екипу је као и увек био Стефан Јевтић-Шваба, а највећа занимација нам је био Бркић познатији као 58 због „успеха“ у Београду прошле године). Ујутру сам се пробудила рано јер од узбуђења нисам могла да спавам. Кренула сам да будим Нецу и Уроша који су већ били будни. До стрељане смо ишли бусом из Свилајнца и на путем се мало препирали. Атмосферу у стрељани је наравно побољшао Зека својим лудоријама и песмом "Време је за бебе" -нашом победничком песмом. У стрељани сам наступила међу последњима са олакшањем и без треме јер су резултати осталих гарантовали победу. Убрзо се у стрељани заорила песма "Даћу задњи грош да нас има још" ... Дан су улепшали и употпунили наши фудбалери, подршка нам је била и Ивана Србуљевић која нам је чувала места за Апатин, а сада за Златибор.

Бисер - Право богатство

Испред дома разговарају два ученика и васпитачица:

- Богдане куда ћеш ти после средње школе?- пита васпитачица.
- Још не знам. Можда ћу нешто везано за земљу, а можда и нешто друго. Мој деда има пуно земље.
- О, то је добро. Некретнине су право богатство. - Каже васпитачица. Немања слуша то, па ће озбиљно:

- Професорка, онда је мој цимер право богатство.
- Како?
- Па лепо, он је једна велика некретнина. То цео дан не мрда из кревета.

УСПЕХ СТРЕЛАЦА - ИЗ УГЛА ВАСПИТАЧИЦЕ ТАМАРЕ

Наш Дом је 2.4. ове године био домаћин дела регионалне домијаде у спортским дисциплинама: стрељаштво, кошарка и мали фудбал. Што се тиче стрељаштва, учешће су узеле и мушка и женска

екипа нашег дома. Чланови женске екипе су: Тања Милошевић, Катарина Димитријевић, Милица Думитровић и Јелена Лазаревић.

Чланови мушке екипе су Немања Маринковић, Александар Милутиновић, Урош Вучковић, Стојан Павловић и Урош Илић.

Међу пет мушких и 4 женске екипе наши стрелци су освојили скоро СВЕ: ПРВА места ЕКИПНО (и девојнице и дечаци) а појединачно су пласмани следећи:

Девојке:

1. место Тања Милошевић
2. место Тијана Миленковић (Ћуприја)
3. место Димитријевић Катарина

Ово је девојчицама већ 11 узастопни пласман на Републичку домијаду, где су такође освајале

Дечаци:

1. место Павловић Стојан
2. место Маринковић Немања
3. место Милутиновић Александар

друга и трећа места. Дечаци су увек били на корак до пласмана а ове године су то и остварили.

Иначе треба јавно похвалити све стрелце јер тренирају редовно од октобра до маја месеца и то у стрељани удаљеној 2,5 км од дома. Потпуно су посвећени овом спорту, јер често иду на тренинге И ван својих термина (са стрелцима из клуба) и није им тешко ни када су лоши временски услови.

У стрељани са стрелцима ради тренер Растко Михајловић познатији као Раша.

- Веома сам задовољна овогодишњим пласманом стрелаца, од девојака се то донекле и очекивало јер су нас оне већ навикле на успехе, а због дечака ми је посебно драго, јер су баш прижељкивали Републичку домијаду, што им се ове године и остварило - каже васпитачица Тамара Панић која води ову секцију.

МАТУРАНТИ

Одавде нам се путеви разилазе!

Живите смело, али мудро. А када нам се једног дана поново путеви укрсте, нека то буде сусрет задовољних људи. **ВОЛИ ВАС ВАША КУЋА МЛАДИХ**

1. Антић Немања - Ресавица
2. Арсић Микица - Стрмостен
3. Вићентијевић Иван - Беочић
4. Добросављевић Данијел - Стењевац
5. Драгутиновић Никола - Јеловац
6. Живковић Милан - Стрмостен
7. Јевтић Никола - Риљац
8. Јеремиић Немања - Деспотовац
9. Јовановић Урош - Брзан
10. Маленовић Стефан - Деспотовац
11. Милојевић Вељко - Ресавица
12. Милојевић Милош - Кијево
13. Милић Никола - Свилајнац
14. Милошевић М.Марко - Стубица
15. Митић Никола - Брестово
16. Николић Александар - Сење
17. Обрадовић Марко - Јеловац
18. Панић Александар - Јовац
19. Петронијевић Тадија - Деспотовац
20. Радисављевић Стефан - Сладаја
21. Стевић Владимир - В. Поповић
22. Стојадинови Милош - Клока
23. Хаџић Ђорђе - Милутовац
24. Ђорђевић Игор - Ресавица

МАТУРАНТКИЊЕ

1. Алексић Марија, Гургутово
2. Аћимовић Емилија, Стрмостен
3. Василијевић Тијана, Свилајнац
4. Ђикић Ана, В. Плана
5. Ђорђевић Јелена, Параћин
6. Јаћимовић Лидија, Балајнац
7. Јелић Јелена, Ресавица
8. Јовановић Ена, Ресавица
9. Лазаревић Јелена, Јовац
10. Малешевић Кристина, Церемошња
11. Марјановић Марина, Језеро
12. Милојевић

Јелена, Витанце 13. Милосављевић Даница, Плажане 14. Милосављевић Сандра, Вирине 15. Милошевић Тања, Сладаја 16. Новичић Јована, Поповњак 17. Обрадовић Даница, Деспотовцац 18. Петровић Г. Ана, Витанце 19. Радисављевић Катарина, Сладаја 20. Ташковић Анђела, Чепуре 21. Цветковић Драгана, Манишинце 22. Димитријевић Милица, Беочић 23. Пауновић Невена, Опарић 24. Филиповић Марина, Беочић 25. Андрејић Ђурђина, Ратаре

БИСЕР - Редовно нема наставу

- Јеси данас био у школи? - пита васпитач Миленковића.
- Јесам. У ствари нисам имао наставу. Професори отишли на екскурзију.
- А сутра?

- Исто. Редовно.
- Шта исто? Редовно немаш наставу?!?!

Оно чиме се наш часопис поноси су наравно читаоци. Сваким бројем задобијамо поверење неког новог читаоца. Овога пута вам представљамо Милоша Милосављевића, сина наше Оље, референта за ученички и студентски стандард.

Он нам је написао одговор на питање „шта га чини срећним“, тако дивним, искреним, топлим дечијим језиком који ће сваког дирнути па вам зато препоручујемо да прочитате:

ШТА МЕ ЧИНИ СРЕЋНИМ

Зовем се Милош Милосављевић. Сваког човека нешто чини срећним.

Мене пуно ствари чини срећним: моји другари, књиге, родитељи...

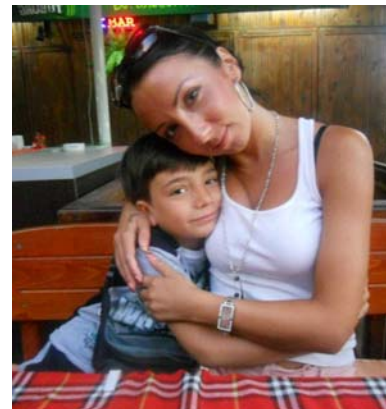
Волим књиге зато што имају авантуру, срећне крајеве, тужне делове и може нешто да се научи из њих. Неке књиге ми се свиде неке не, све зависи какве су, свако има свој укус.

Када завршим са књигама, дружим се са својим пријатељима. Играмо се једни са другима, шалимо се а многи од нас воле да играју фудбал. Пријатељство је право богатство.

Моји родитељи, њих највише волим, сваког дана ме чине срећним. Волим их највише на свету, слушам их, доносим им добре оцене... Али то није ништа, јер они за мене чине много више. Ја волим своје родитеље јер то су родитељи какве желим и које неизмерно волим.

Многе ствари ме чине срећним и многе ствари волим, али ово су ствари које ме неизмерно чине срећним и које неизмерно волим.

ИВАНА СРБУЉЕВИЋ -

О УСПЕХУ И ЗАХВАЛНОСТИ ВЕЉКУ МИЛОШЕВИЋУ

Оно што је главна одлика великих спортиста и уопште успешних људи је то што никад не заборављају људе који су били поред њих кад су ишли путем успеха, кад су их бодрили кад је било тешко и веровали у њих кад ни они сами нису у себе веровали. Велики увек свој успех увећају тако што умеју да се ЗАХВАЛЕ тим драгим људима.

Кад свој живот усмеримо ка лепим стварима које нам се догађају и ка драгим људима који су увек ту, уз нас (а не као оном супротном што нажалост већина нас ради), онда наш живот добија на квалитету, постаје испуњенији и лепши.

Наша шампионка у стоном тенису Ивана Србуљевић, има ту одлику у себи. Уместо о свом успеху, она је више желела да прича о свом другу Вељку Милошевићу, који јој је много помогао да и ове године буде ПРВА у Региону.

„Јао, професорка, ја не знам како да му захвалим?! Он ми је много помогао и ја бих да нешто напишем о њему за ДомИНо. – рекла ми је у пролазу, у трпезарији“.

„Одлично. Баш лепо од тебе! Напиши! – одушевљено сам прихватила њен предлог“.

„Али бојим се да му не буде непријатно? – искрена и скромна Ивана је била неодлучна“.

„У праву си. Нисмо навикли да хвалимо друге, па не знамо ни како да реагујемо кад нас хвале. Ево прихватам да тај ризик поделим с тобом. Само, веруј ми, похвала итекако прија.... хајде да га обрадујемо. Кажи, кад си га упознала?“

„Сећам се да смо сви у дому, кад смо га видели онако маленог и сићушног у првој години, мислили да је још у основној школи и да је само дошао неком у посету“.

„Да, дивно је то како за ово време у дому сви одрастете, а нарочито дечаци, и како од уплашених и стидљивих у првој години, из дома излазе као моћни и насмејани младићи. Како је почело ваше дружење?“

„Једном је дошао да тражи шал за маскенбал. А интензивније смо почели да се дружимо од ове године, због стоног тениса“.

„У чему је његова посебност и оно што ти цениш код њега“.

„Упоран је и амбициозан. То се нарочито види у стоном тенису и колико је напредовао од прве до треће године. Залаже се и жели да успе. Зна колико је тренинг битан. Увек је искрен према мени: уме да се одушеви неким мојим ударцима, да ме поздрави „одлично“, браво“, „много си добра ...можеш боље“, али и да ме искритикује кад не играм добро и да каже „е то ти је зато што ниси тренирала“. Зато му верујем. Знате, често сам избегавала тренинг због обавеза у школи, али он је увек налазио прави начин да ме убеди да идем на тренинг. Ето да нисам толико тренирала, не би ни било успеха“.

„Ти си и у стоном – тенису и у школи најбоља. Значи може се.“

„Наравно, само раније нисам тако мислила. Школу сам стављала на прво и једино место. Захваљујући Вељковој упорности, схватила сам да може да се буде и добар ђак и опуштен. Он ме је

до тога довео случајно, једноставно требао му је неко да с њим тренира и био је упоран. Уме да се шали и засмејава ме кад идемо до Хале на тренинг тако да стигнемо за час.

Тако је Ивана завршила причу о свом другу са стоног тениса Вељку Милошевићу. Дивно је неговати такво другарство, дивно је искрено се захвалити и не заборавити колико нам други значе. Уосталом, кад говоримо о другима, тај највише кажемо о себи, па је на овај начин Ивана најлепше представила у ствари себе.

ДЕШАВАЊА У ДОМУ

Монодрама "Мудри и јуначни војвода Јанко Катић" је кратак живопис једног од најзначајнијих војвода Првог српског устанка...Ова монодрама је и поуздан историјски подсетник, јер је написао познавалац историје српски књижевник Милован Витезовић, а лик Јанка Катића убедљиво тумачи глумац Александар Дунић у костиму српских војвода. Представа је намењена деци од 5. разреда па све до средњошколског узраста.

Александар Дунић је представу одржао и у нашем Дому, коју је пратио велики број ученика и где је добио све позитивне коментаре. Сарадња са овим глумцем биће настављена и у наредном периоду.

Данијела Милојевић

Ученица коју сви у Дому познају: ЖАНА МАРИАНА ПРОКИЋ

Сада када је школска година иза нас, Жану су сви у Кући младих упознали. И сви је све више волимо.

Упознали смо је на лирским вечерима, на шах секцији, кроз анкете и текстове за ДомИНо. Заволели су је они којима је писала саставе из српског језика, презентације за школу, матуранти, јер ће имати филм из дома, да се сећају једни других, завредила је поштовање због неколико награда које је добила шаљући своје радове на конкурсе широм Србије, па и ван ње. Заволели су је и васпитачи због одговорности, културе и подршке коју им пружа (нарочито ДК). Да, и васпитачима треба подршка, па оне њене реченице које почињу са „МОГУ“, „УРАДИЋУ“, „НЕ БРИНИТЕ“, „Имам идеју. Могли би да организујемоШта мислите о ја то могу да урадим, хоћете да Вам покажем тај програм на компјутеру“.....некад су прави мелем у мору неодлучности, безидејности и неодговорности. И она то што каже и уради. По томе се разликује.

Како то она задобија поверење:

- не љути се, него саслуша, прими сугестију и напредује, а уме и да да врло користан савет у недоумицама око текстова које је ДК писала. По угледу на њу и васпитачице су почеле да шаљу текстове на конкурсе, само Жана је за сада успешнија - добила је само ове године, већ неколико награда.

У време обиласка за време учења, за Дан школе „Никола Тесла“ васпитачи су и њу као и све остале ученике те школе будили:

- Данас не идем у школу. - Извињавала се.- Да, али то није разлог.... - почео је васпитач Влада реченицу. - Да, знам. Није разлог да спавам. Ево одмах устајем. - завршила је Жана реченицу и уз осмех почела да се спрема.

Ако јој укажете на неке детаље које треба да промени у оном што ради, опет се не љути и не одустаје, већ каже.

- Разумем. Идем одмах да променим.

Ако јој кажете:- Не мораш одмах. Кад стигнеш. - опет вас изненади: - Ја волим одмах то да урадим. - Речено, учињено. Тако ју је једном васпитачица ДК враћала неколико пута да исправи текст и није се наљутила, није одустала. Био је то ненамерни тест, који је положила и задобила њено поштовање..

Добро организује своје време и ради оно што воли. Још у основној школи је направила неколико кратких документарних филмова. Активирала је своје другове, поделила им улоге, све осмислила и урадила.- можете их наћи на ју тјубу. Захваљујући Жани Мариани почели смо да снимамо бисере наших ученика и на тај начин сачувамо бивше ученике од заборава, а садашњи се опробају у глуми. Жана је члан и шах секције.

На питање одакле јој та жеља за учењем, та отвореност ка сазнању рекла је: „Чувао ме је деда. Он је био у колицима па је зато осмислио наше дружење тако што ми је причао приче. Много смо разговарали и много сам научила од њега. И моји родитељи воле да читају” .

Жана Мариана је необична и по именима које носи:

„Што се тиче приче о два имена Када сам се ја родила, кум који је требало да ме крсти није могао да дође у Србију и рекао је мојима да питају неког да ме само држи у цркви, а да он да име. Он је дао име Жана, јер се тако зове његова најстарија унука. Мој тата је након телефонског разговора са њим питао свог најбољег пријатеља, са којим је провео читаво детињство, да ме само држи у цркви. Он је рекао да пристаје, али под условом да ми и он да име. Моји су пристали. Одлучио се за Маријана, а онда је додатно закомпликовао ситуацију и рекао је да је боље да буде без (ј) и тако је настало моје име Жана Мариана”.

Поред два имена васпитачи је понекад прекрсте и додају јој и име Клара и Ана.

А, да највише воли зелену боју и по томе је препознатљива.

Жана је свестрана, па тако ни њен избор школе није био једноставан:

„Дуго сам размишљала о избору школе као и већина мојих пријатеља. Двоумила сам се између економске школе и електротехничке, док ми је већина људи из мог окружења говорила да треба да упишем гимназију, али ја то нисам желела. Гимназија свакако пружа квалитетну основу за факултет али не и диплому са којом бих могла да пронађем посао и после само средње школе. У последњем тренутку сам одлучила да ћу ипак уписати електротехничку школу, тачније вече пред попуњавање листе жеља. Економија и електротехника су подручја рада која су ми подједнако драга и из тог разлога ми је било потребно доста времена за одлуку.

Приликом доношења одуке, која се тичала једног од најважнијих сегмената живота - будућег занимања, у мени су се бориле две жеље. Један део мене је желео да упишем економску школу у Лапову. Тако не бих морала да будем одвојена од своје породице и не бих била у дому и то би самим тим био једноставнији пут. Ипак постала сам део велике Куће младих, стекла доста пријатеља и нашла се на путу који води до дипломе коју желим да поседујем”.

О будућности каже:

„Што се тога тиче не могу прецизну слику да прикажем речима, јер сам ја неко ко живи у садашњости. С времена на време прошетам кроз прошлост и поново се вратим у садашњост трудећи се да улажем у будућност”.

АНКЕТА – ШТА СТЕ НАЈЛУЂЕ УЧИНИЛИ ЗБОГ ПРИЈАТЕЉА

Прави пријатељ је истинска драгоценост. Таква особа је увек уз нас. Пружа нам помоћ када нам је она потребна, брише нам сузе када се оне нађу на лицу, а када не можемо да их зауставимо буде наше раме за плакање. Прави пријатељ је неко ко нам шири крила, даје савете и подршку, верује у нас чак и када сви остали сумњају. Пријатељство може имати дуг стаж једино ако обе стране чине исто. Свако пријатељство треба бити изграђено на темељима искрености и поверења јер ако није тако до крова се никада неће стићи...А ако се и буде изградио прва олуја ће га однети... Прави пријатељи су попут детелине са четири

листа, тешко их је пронаћи. У редовима који следе моћи ћете да прочитате шта су становници Куће младих учинили због својих детелина са четири листа...

Марија Антић: „Пре неких годину дана је моја најбоља другарица раскинула са дечком и била је много тужна због тога. Ја сам желела да је орасположим и онда смо заједино у собним папучама и пицама шетале градом.“

Никола Драгутинвић: „Узео сам кола од мојих и отишао у Мађарску по најбољег пријатеља, а притом се ником нисам јавио. Иначе била је ноћ.“

Катарина Ивановић: „Моја најбоља другарица је мислила да је дечко вара и ја сам морала да глумим детектива и попела сам се на кров и посматрала га. Испоставило се да је не вара.“

Милица Милошевић: „Позвала сам друга и рекла му да мора да се заљуби у моју другарицу зато што је она у њега била заљубљена већ 7 година.“

Ана Петровић: „Трчала сам маратон са другом да га девојка не би видела.“

Ана Марковић: „Због неодлучности моје другарице у избору хаљине пропустили смо аутобус из Београда ка кући, ушли у други погрешан, изашли на аутопут, ту бежали од кучића и од не знам ни ја чега још, док смо чекали превоз даље и све то око 12 ноћу.“

Ана Сикс: „Допустила сам цимерки да ме бије, да би искалила бес на некоме, она се после смирила, а ја и даље имам ожиљак.“

Жана Мариана Трокић

Разговор преко ФБ - КАКО уч -203 СРЕЂУЈУ СОБУ

“U jednom trenutku sam shvatio da imam više odjeće na stolici nego u ormanu.. Ustao sam i uz malo truda riješio problem. Stavio sam stolicu u orman..”

Стефан Маленовић - **Данијел Добросављевић**

Aleksandar Panic Ti stavi celu sobu u ormar!

Nemanja Jeremic Dale će da stavi sto u ormar

Данијел Добросављевић Tvoj krevet

Aleksandar Panic Haha ti mu kaži za krevet Dale..

Стефан Маленовић Mi da izbacimo jedan ormar, a uzmemo još jedan sto .

Nikola Pufta Mitic - Dobro je -

са **Miloš Stojadinović**.

„Онај осећај кад добијеш 2 из математике“

Miloš Stojadinović vrlo dobar 2.

Nikola Pufta Mitic Ma odličan.

Драгана Киклић hahahahaha, znači odličan si

Nikola Pufta Mitic Videćemo, polako

Драгана Киклић ma mislim odličan 2, a i odlično se osećaš.

Nikola Pufta Mitic A to, da.

Сузана Миленковић

Сви знају да игра фудбал, а ове године је допринела са своје 2 победе да наше девојке у стоном тенису буду ПРВЕ.

Сузана не показује осећања, повучена је и смирена; Више је причала њена цимерка; победу схвата као нешто свакодневно, вече пред меч у соби само је рекла: „сутра

идемо да издоминирамо“

Стони тенис је почела да тренира ове године, зато што је занимљив и како каже „ не трчи се“. У фудбалу нема трему, јер дуго тренира, а овде је имала малу трему и била је напета док није почела да игра. Онда није видела више никога

око себе, концентисала се на противницу и на поене. Меч је био тесан; победила је са 2:1. „На крају су сви скочили на мене и професори Дане и Ирена и ученици. Била сам много срећна кад ме је професорка Ирена пољубила.“

Други меч за победу је играла последња код изједначења 1:1...и донела победу са 3:0. Сад пред Републичку домијаду има већу трему, да не поквари утисак. Даће све од себе.

А за идућу годину више наде полаже у женски фудбал, нарочито кад зна да 3 девојке из „Артема“ одлазе из Дома.

Трећа у екипи била је Кристина Милић, којој желимо више среће на Републичкој домијади.

Стари Фотоапарат - Polaroid Land Camera SuperColor 1000

Данас, када је сликање камером лако и у само једном кораку можемо да сликамо и на хиљаде фотографија треба да се подсетимо како је некада било.

Зато, желим да вам представим један стари фотоапарат **Polaroid Land Camera 1000**.

Мада пре свега, желим да вам објасним шта је то **Land** камера.

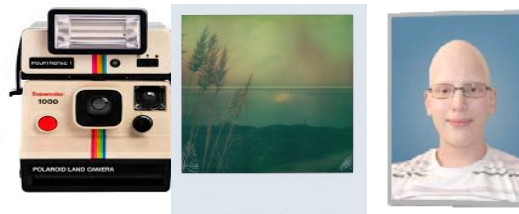
Polaroid Land Camera је врста камере која сама развија филм, на посебном папиру намењеном за то. Polaroid камеру је развио **Edwin Land**, такође он је и развио систем за прављење фотографија на овом фотоапарату. А фотографије на овом апарату се праве помоћу негативних и позитивних реагенаса.

Сам изглед апарата је био компактан у то време. Са предње стране имамо објектив и други део је налик објективу, који је у ствари део View Finder-а или дела за гледање при фотографисању. Ту је и тастер окидач црвене боје, а испод је фиока за улаз и излаз папира. Такође можемо видети и један тастер за нека подешавања. Што се задњег дела апарата тиче, ту се налази View Founder или део за гледање при фотографисању. На горњој страни уређаја има један улаз који је намењен за блиц који се тада куповао одвојено.

Спецификације

Минимална раздаљина за фотографисање	Око 1,2 метра
Производња	произведен око 1977. године
Тежина	398 грама
Папир	CX-70.

Погледајте и мој видео клип на адреси: <http://goo.gl/cPZcMU> где детаљније можете видети сам изглед фотоапарата.

Милош Кукић 207

Насловна страна : Регионална домијада у Јагодини, 2.стр.спортске домијаде, 27. стр. добровољни даваоци крви и успеси наших уч. 28. стр. фото културно.ум.домијада и лирско вече

средња страна - наши ученици на домијадама и догађања у Дому

Издавач: ДУСШ"Јагодина"

редакција: директор Марко Маљковић; осмислила и уредила васпитачица Драгана Киклић; подршка - васпитачица Јелена Мартиновић

новинари васпитачи: Тамара Панић, Горан Станимировић, Ирена Митреканић, Данијела Милојевић; ученици Жана Мариана Прокић, Милош Кукић, Немања Маринковић, Јелена Милошевић, Сашка Никодијевић, Милица Думитровић, Катарина Димитријевић, Филип Максимовић, Урођ Ђорђевић; фотографије: са ФБ-а ученика;

Штампа: „Златна књига“ - Јагодина,

Тираж 200, кум часописа Ранковић Лазар - први број - новембар 2005.

